

**Posudek oponenta magisterské diplomové práce
Naděždy Williams**

*Dvojí reprezentace moderní japonské literatury:
Kawabata Jasunari a Óe Kenzaburó*

Autorka předkládané práce se pokouší srovnat literární snažení Kawabaty Jasunariho a Óeho Kenzaburóa na základě jejich projevů proslovených u příležitosti převzetí Nobelovy ceny za literaturu. Hlavní tvůrčí období obou spisovatelů patří do jiné doby, vyrůstali v jiném prostředí a byli vystaveni rozdílným kulturním vlivům. Není proto překvapením, že rozdílné je rovněž jejich pojetí japonské literatury. Kawabata Jasunari se po prvotním „modernistickém“ tvůrčím období přiklonil k japonské tradici a patřil spíše k těm autorům, kteří měli sklon k lyrické výpovědi, což může, ale nemusí být vlivem klasické japonské literatury. Na druhé straně Óe Kenzaburó, jenž patří do generace nepoznamenané japonskými tradicemi, je spíše autorem, pro kterého je typická společensky orientovaná výpověď.

Diplomantka si všímá podobností v názvech projevů obou spisovatelů při udílení Nobelovy ceny a srovnáním důležitých bodů v těchto textech dospívá k několika klíčovým charakteristikám obou spisovatelů. Svou práci rozvrhla následujícím způsobem. V první kapitole představuje oba autory nezávisle na sobě. V další kapitole rozebírá Kawabatův proslov *Japonsko, krásné, a já* a Óeho proslov *Japonsko, mnohoznačné a já* z hlediska obsahu. V kapitole nazvané *Kawabata versus Óe* se diplomantka pokouší o srovnání těchto projevů, které ilustruje přehlednou tabulkou na straně 43. V poslední kapitole se pak zabývá ústředními tématy obou spisovatelů na příkladech z jejich literárních děl. V závěru už jenom opakuje své postřehy z předcházejících kapitol. Je to právě opakování, které je největší slabinou této práce. Některé informace se nalézají opakovaně v každé kapitole, navíc první kapitola je značně neuspořádaná. Není jasné, jakou metodou jsou uvedena data utříděna.

Přestože tato práce obsahuje poměrně slušný seznam použité literatury, většina z uvedených prací není uvedena v poznámkovém aparátu při citacích. Citace jsou v podstatě minimální a prováděny chybným způsobem. Není pak jasné, co jsou autorčiny vlastní postřehy a co názory autorů uvedených v seznamu použité literatury. Přestože se diplomantka vyjadřuje kultivovaným jazykem, objevují se některé hrubky, které nespádají do kategorie překlepů, například nesprávné skloňování slova „jenž“, nebo používání slova „sebou“ bez předložky „s“ apod.

Jedná se o práci se zajímavým tématem a stejně tak zaměření se na projevy přednesené při převzetí Nobelovy ceny bylo dobrou strategií k srovnání pojetí literatury u Kawabaty a Óeho. Horší už byl samotný způsob zpracování. Jelikož však diplomantka přináší mnoho podnětných úvah zakládajících se na znalosti zvolené problematiky, hodnotím tuto práci známkou **velmi dobře**.

V Praze 24. ledna 2008

Martin Tirala

